

PÅSKENATTENS HISTORIE

Den her historie handler om liv og død. Det er en vigtig historie, selvom den er kort og ikke synes af meget. Men man skal ikke lade sig snyde af det, der ikke synes af meget, for vi ved jo, at de største ting i livet går klædt i simple klæder.

Vores historie begynder i en have. Denne have var smuk og fin, som haver jo ofte er. For i haver vokser smukke blomster og dejlige grønssager – og vidner om livets herlighed. En nat skete i denne have noget, som gør en historie at fortælle. Der var vel ingenting, der havde tydet på, at noget særligt adskilte denne nat fra natten før, eller fra andre nætter i tidens lange løb. Natten gæbte, for dagen havde været lidt af en dag, og nætter er nu engang til for at dagen kan hvile. Natten kunne ikke sove, for tiden må være vågen for ikke at gå i stå. Så natten gæbte.

Og mens natten prøvede at hvile, så dagen kunne være frisk, når solen stod op, meldte mange tanker sig, indtryk fra dagen, der var gået.

Sikken forfærdig dag. Det var somom himlen græd, og jorden var rystet i sin grundvold. Lyset flakke- de den dag, og det var som kunne et enkelt pust have slukket det en gang for alle. Jammer og kummerlige råb væltede ud i luften og gjorde den skarp og svær at trække. Alle de mennesker, der kom ud af byens port, var frygtelig ophidsede. Mange græd. Andre lo af skadefryd. Soldater skubbede brutalt til kvinder og børn. Støvet hvirvlede op og satte sig i øjne og mund. Det var en ganske forfærdelig forestilling.

Natten stod gemt og så det hele. Det var jo ikke noget, den kunne blande sig i, for det var ikke dens tid. Men lokket frem af al den sorg, som fyldte selv englene i himlen med smerte, rejste natten sig fra sit dagsleje for at se, hvad der dog skete i verden. Den så en mand gå forrest. Han var på vej til et sted, hvor man tog livet af andre. Og det var det, der skete. Manden blev hængt op på et kors for at dø. Da det skete, var

det somom det hjerte, der er denne verdens, brast. Der blev mørkt, men det var ikke nattens mørke, der dækkede alt. Det var sorgens og vredens tunge mulm, der knugede alt en stund.

Jovist blev det nat igen, som det bør blive mellem dag og dag. Natten passede sit. Men natten efter skete der så noget helt uventet i den have, hvor historien begynder. Alt, som er mørkt og sorgfuldt, fik lys. Det vendte sig om. Død blev til liv. Af vinter kom uventet forår. Og natten vågnede af sin hvile ved en fuglesang, der ikke kunne vente på solen. Blomster sprang ud med stor skønhed og velduft – men det var ikke, fordi de

ventede noget. Nej, han var der allerede. Manden, der var lagt i gravhulen, sad på en sten. Ja så enkelt begynder den historie, som vendte den verden, vi lever i, mod påskemorgens håb og glæde.

Glædelig påske!

